

Per JesusR el dl., 14/01/2019 - 00:00

Una vegada l'any, l'avi Xavier i la seva neta gran van a l'Auditori. La Sandra estudia música; ja des de molt petita havia demostrat una notable qualitat per aquest art. L'avi, de jove, havia format part de la coral de Sant Andreu, i la música clàssica era el seu somni frustrat pels esdeveniments de la vida.

Ara tots dos van caminant en silenci. És un silenci molt especial, no té res de buidor. Es va escalfant una conversa, com passa algunes vegades, fins que qualsevol fet obrirà la porta de la comunicació. Aquest vespre és la frenada sorollosa d'un cotxe que es veu que porta més pressa que el temps protocolat del semàfor.

L'avi Xavier i la neta Sandra es miren i s'entenen. Aquest soroll estrident és el contrapunt de l'harmonia viscuda en el concert. Tot seguit comencen a comentar el que han viscut, el que han sentit i gaudit en aquella fantàstica simfonia.

“L'harmonia, Sandra, no és únicament una dimensió fonamental de la música. Encara diria més, es dona a la música, o almenys en una part d'ella, perquè es dona a la vida. L'harmonia és fonamental en la relació entre les persones, en l'amor de les parelles, fins i tot en les bones relacions comercials. I quan es trenca, la vida es fa estrident, injusta, trepitjadora i dura de suportar. L'espiritualitat i la fe fomenten l'harmonia, l'equilibri i la justícia. (breu silenci)

Quan Jesús diu que donem de menjar al que passa gana i de beure al que té set, que visitem els malalts i els que són a la presó... ens crida i mou a harmonitzar les diferències, a recuperar la fraternitat, el respecte i els drets de les persones... Per això diu que el que fem a un d'aquests a Ell li ho fem... I això vol recuperar la magnífica simfonia harmònica entre el cel i la terra...”

A la nit, la Sandra, abans de dormir, pensa: Oh, quin avi que tinc, que savi!!
